

**ZAŁĄCZ
NIK 4****KONSULTACJA SYNODALNA DS. MŁODZIEŻY I****DZIECI BARRANQUILLA:**

Ogólnie rzecz biorąc, była akceptacja, przyjęcie i docenienie tego procesu "chodzenia razem". Jednakże prosi się, aby kapłani, w sposób naturalny w swoich interakcjach, byli bliżej dzieci, młodzieży i innych sektorów, promując przestrzenie słuchania i przyjmowania, ponieważ rośnie zaniepokojenie kryzysem rodziny, która przestała spełniać swoją podstawową funkcję bycia pierwszym przekazywaniem wiary, ze znacznym wzrostem liczby rozwodów i preferowaniem wspólnego życia bez sakramentu małżeństwa.

Zaniedbania nie tylko w ewangelizacji dzieci, młodzieży i rodzin, ale także w prawidłowym wykorzystaniu technologii, sprawiają, że konieczne jest przyjęcie skutecznych strategii, ponieważ zauważalna jest nieobecność młodych ludzi w działalności kościelnej, którzy z jednej strony nie czują się wysłuchani ani zrozumiani, a z drugiej strony są narażeni na prozelityzm, który odrębne kościoły chrześcijańskie uprawiają w mediach, wywołując zamieszanie i obojętność religijną.

BOGOTA:

Na kanale Cristovisión wyemitowano osiem programów w okresie Wielkiego Postu i Wielkanocy, a także równoczesne inauguracje i obchody godzin świętych w katedrze prymasowskiej i w kościołach parafialnych, z udziałem m.in. dzieci, młodzieży, osób rozwiedzionych, starszych dorosłych, wspólnot tubylczych, Afro-descendentów i zsekularyzowanych księży.

W rezultacie okazało się, że istnieje potrzeba poprawy słuchania społeczności dzieci, młodzieży i osób starszych na każdym etapie ich życia.

W szczególności młodzi ludzie kwestionują dorosłych ze względu na ich stanowiska i uprzedzenia, co hamuje dialog między nimi. Wielkim wyzwaniem jest łączenie się z młodymi ludźmi z ich rzeczywistości, wizji i potrzeb, doskonalenie wykorzystania technologii cyfrowej i nurtu wirtualnego jako scenariuszy interakcji, aby utkać zdrowe relacje z Ewangelią.

BUCARAMANGA:

Jako towarzysze podróży w tej synodalnej podróży wyróżniają się między innymi udział i cenny wkład dzieci i młodzieży, chociaż w kilku jurysdykcjach wyrażana jest również potrzeba większego zbliżenia, słuchania i włączenia dzieci i młodzieży, co bywa utrudnione przez panujące w tym regionie postawy kulturowe dotyczące egoizmu, indywidualizmu, autoreferencyjności, hipokryzji i arogancji.

Pilne jest zwrócenie uwagi na młodych ludzi, którzy wyrazili, że pragną odnowionego Kościoła, który zapewni im odpowiednią przestrzeń do sprawowania przywództwa kościelnego i społecznego, dążąc do przemian strukturalnych w aktualnych realiach ich własnych terytoriów.

CALI:

W kilku jurysdykcjach uznaje się przestrzeń dla uczestnictwa zapewnioną różnym grupom ludności.

Istnieje jednak pragnienie Kościoła, który jest bardziej wierny Słowu Bożemu i doktrynie, który bez uprzedzeń podchodzi do dzieci, młodzieży, rodzin i osób w sytuacji ubóstwa, słucha ich i przyjmuje. Wzywa też do wzmocnienia ewangelizacji i sprawowania sakramentów przez katechezę i katechezę.

Celem jest nie tylko prowadzenie rekolekcji duszpasterskich, ale także zwrócenie szczególnej uwagi na ich potrzeby, mając na uwadze, że są oni otoczeni rzeczywistością coraz bardziej zlaicyzowaną i oderwaną od tego, co duchowe.

CARTAGENA:

Jest to bardzo zachęcające i wymagające, aby widzieć, jak lud Boży (rodziny, dorośli, młodzież i dzieci) idzie naprzód żyjąc, kochając i projektując harmonię, pokój, komunie, braterstwo i oblicze synodalne w Kościele myślącym, modlącym się i działającym.

Wspólna droga naprzód jest możliwa tylko w oparciu o słuchanie społeczności i zwracanie uwagi na ich potrzeby. W kilku regionach obserwuje się jednak exodus, zwłaszcza młodych ludzi z ubogich środowisk, pozbawionych możliwości studiowania, ze względu na wysokie koszty uczelni.

Ogólnie rzecz biorąc, konieczne jest opracowanie skutecznych strategii duszpasterstwa m.in. grup etnicznych, młodzieży, chłopów, Afro-Kolumbijczyków, Romów, Cyganów, przesiedleńców i dzieci, aby sprzyjać ich osobistemu spotkaniu z żywym Chrystusem.

FLORENCJA:

W tym procesie synodalnym uczestniczyli m.in. arcybiskup, kapłani, zakonnicy, rada prezbiterialna, ruchy apostołskie, niewierzący, niekatolicy, ludność tubylcza, Afro-descendenci, świeccy, dzieci i młodzież.

Uznaje się wielkie wysiłki, aby zapewnić odpowiednie kształcenie we wszystkich dziedzinach duszpasterstwa, katechezy, misyjnego dzieciństwa, towarzyszenia szkołom i internatom oraz w promocji kobiet, starając się zaangażować dzieci, młodzież i dorosłych w dowartościowanie domu.

Staną się oni multiplikatorami nowego sposobu myślenia i działania w kontekście amazońskim, który zaprasza nas do docenienia bogactwa różnorodności wszechświata i potrzeby ochrony jego równowagi.

Obecna rzeczywistość jest jednak pilna, nie tylko z powodu zmian klimatycznych i migracji, ale także z powodu strachu, niepokoju i nieufności ludności wobec instytucji i ich przedstawicieli, co jest konsekwencją wdrażanej polityki agrarnej, ignorującej leśne powołanie ziemi, zorientowanej na rolnictwo komercyjne ze szkodą dla rolnictwa rodzinnego/chłopskiego, obecności działalności wydobywczej, wzrostu liczby przypadków łamania praw człowieka i selektywnej śmierci, zwłaszcza młodej ludności.

IBAGUÉ:

Podróż synodalna została podjęta w nadziei, że proces słuchania będzie szczególnym *kairosem*, w którym rozbrzmi głos Ducha Świętego dla odnowy Kościoła.

Dla diecezji Liban-Honda wspólne chodzenie oświetla wdzięczność Kościoła za jego bliskość ze wspólnotami w trudnych czasach, stale umieszczając rodzinę, instytucje edukacyjne, młodzież i słabsze populacje w centrum swojego działania ewangelizacyjnego.

Kościół jednak się starzeje i musi reagować poprzez kreatywność w docieraniu z ewangelizacyjnym przesłaniem do dzieci i młodzieży. Formacja synodalna i integralna musi być ukierunkowana na wzrost w sferze ludzko-chrześcijańskiej i biblijno-teologicznej na różnych poziomach, przy czym głównymi odbiorcami są rodzina i wspólnoty kościelne. Wiąże się to z wielkim wysiłkiem osób świeckich i konsekrowanych, aby wzmocnić katechezę dzieci, młodzieży i dorosłych, przedsakramentalną i posakramentalną, aby ci, którzy ją otrzymują, mieli nowe doświadczenie życia w Jezusie, które prowadzi ich do spotkania z Bogiem, oczyszczając popularną religijność.

Na poziomie misyjnym oczekuje się, że duszpasterstwo społeczne zapewni większe towarzystwo i wsparcie zarówno młodym ludziom, jak i wrażliwym społecznościom w sektorze wiejskim.

W diecezji Espinal istnieje duże wykluczenie młodzieży i dzieci. Niepokojące jest zniechęcenie, jakie odzwierciedlają wobec życia duchowego i zakonnego, a tym samym wobec Kościoła.

MANIZALES:

Była radość z rozpoczęcia procesów nawrócenia i wzrostu wiary u niektórych osób, które uczestniczyły w rekolekcjach duchowych ruchów świeckich, a także radość z przeżywania braterstwa z niektórymi dziećmi, młodzieżą i rodzinami w sprawowaniu sakramentów, zwłaszcza Eucharystii.

Nadal jednak istnieje duża luka w zorganizowanym duszpasterstwie młodzieży, która powinna odgrywać ważną rolę, ale praktycznie została pouczona i uwiedziona do życia bez Boga, bez instytucji i bez Kościoła. Nie dominują w nich wartości chrześcijańskie, ale żywi się je nienawiścią, zemstą i urazą. Bardzo mało jest ewangelizowanych we wspólnotach i grupach apostołskich, bo duszpasterze boją się ich słuchać.

Wspólna droga najlepiej płynie z wiernymi i duszpasterzami Kościoła katolickiego, członkami wspólnot konsekrowanych i życia kontemplacyjnego, członkami grup parafialnych, a także z dziećmi, młodzieżą i osobami starszymi, które są już zaangażowane w działania duszpasterskie.

Chociaż jurysdykcja pracuje nad protokołami prewencyjnymi oraz procesami towarzyszenia i uzdrawiania, zauważa się, że wiele dzieci i młodych ludzi jest oddzielanych od uroczystości kościelnych z powodu nieufności, uprzedzeń i głębokich ran powstałych w wyniku skandali obyczajowych i nadużyć seksualnych niektórych ministrów Kościoła, ale także z powodu

Korzeń despotycznych, aroganckich, stronnicych i wykluczających postaw wobec innych ludzi.

Innym problemem jest starzenie się najbardziej zaangażowanych członków Kościoła, co wymaga pilnego wzmocnienia towarzyszenia duszpasterskiego oraz integralnej, katechetycznej, liturgicznej i biblijnej formacji nowych pokoleń i ich rodzin, przed, w trakcie i po procesie inicjacji chrześcijańskiej.

MEDELLIN:

Ci, którzy są częścią tej prowincji, przyjęli z radością i entuzjazmem zaproszenie do przeżywania doświadczenia "chodzenia razem".

Grupy ludności: dzieci, młodzież, kobiety, więźniowie, chłopcy i wspólnoty tubylcze marzą o Kościele, który dociera do ich sytuacji ubóstwa, wykluczenia, smutku, samotności, lęku, utraty sensu życia i braku możliwości. Pragną również działań duszpasterskich, które przybliżą ich do Bożego miłosierdzia i przebaczenia, zachęcając do słuchania, przyjmowania i towarzyszenia, generując i proponując drogi pokoju i pojednania, sięjąc braterstwo w tym konkretnym kontekście.

Młodzi ludzie czują się wyróżnieni i niewysłuchani. Niektórzy są sierotami i pozbawieni rodziny z powodu przemocy, porzucenia przez państwo wielu społeczności i utraty zarówno wiejskości, jak i powołania rolniczego.

Kilkoro z konsultowanych młodych ludzi i dzieci podniosło potrzebę przeszkolenia ich w zakresie odpowiedniego radzenia sobie z dyskusją na temat aktualnych kwestii, zwłaszcza w ich placówkach edukacyjnych, takich jak m.in. aborcja, ideologia gender czy eutanazja. Trzeba pilnie pracować, aby Kościół bardziej uczestniczył w ewolucji społecznej dzisiejszego świata, wiernie zachowując swoją tożsamość, ale będąc bardziej "wiarygodnym" poprzez generowanie istotnych zmian w odniesieniu do wszystkiego, co uderza w jego instytucjonalność i wywołuje reakcje przeciwko niemu.

Wśród młodych ludzi istnieje ogólna tendencja do ostrej krytyki Kościoła, który nie uwidaczniając swoich dzieł społecznych, jest im nieznanym.

NOWA PAMIĘĆ:

W tej wspólnej drodze pojawiła się większa świadomość w docenieniu wcześniej wykonanej pracy, dostrzegając więcej miłości i poczucia przynależności do Kościoła, uznając, że starał się on pozostać blisko rodzin poprzez nowe przestrzenie uczestnictwa, zwłaszcza dla dzieci i młodzieży, gdzie znajdują głębokie doświadczenie swojej misji w świecie jako ludzie ochrzczeni.

W sporej liczbie parafii ruchy młodzieżowe zostały wzmocnione przez doświadczenie słuchania, także tych, którzy czują się zranieni. Młodzież i ludzie młodzi doceniają misję pomocy społecznej najbardziej potrzebującym i cenią posługę księży jako przewodników duchowych, dziękując im za towarzyszenie w placówkach oświatowych.

Droga duszpasterska została pogłębiona przez słuchanie Słowa, poprzez ćwiczenia Lectio divina, w których współdziałają młodzi ludzie, nauczyciele i zaangażowani świeccy, zachęcając do aktywniejszego udziału w celebracjach. Czas pandemii wygenerował większe pragnienie spotkania z Bogiem poprzez modlitwę i kierownictwo duchowe.

W niektórych szkołach prowadzonych przez zakonnice zachęcano do otwartości wobec wenezuelskich migrantów, oferując im towarzyszenie poprzez słuchanie i pomoc w procesie wprowadzania do kraju, a także promując działania solidarnościowe w celu zapewnienia im żywności i leków.

W diecezji Arauca, dialog pomiędzy dziadkami i młodzieżą był kluczowy w podróży synodalnej, ponieważ pozwala na połączenie wkładu starszych osób z innowacyjnymi pomysłami młodych ludzi.

Jednak ogólnie rzecz biorąc, w kwestii słuchania młodych ludzi nadal istnieją mury do przełamania, ponieważ istnieje postrzegana preferencja dla osób z klasy zamożnej.

Kościół jest wezwany do stawienia czoła krytyce i do wprowadzania innowacyjnych strategii duszpasterskich, bez konieczności zmiany swojej istoty, aby dotknąć serc nowych pokoleń. Chociaż istnieją diecezje, które prowadzą ewangelizację przy wsparciu mediów i wykorzystaniu nowych technologii, należy promować ich rozpowszechnianie na całym terytorium, aby móc dotrzeć do dzieci i młodzieży w sposób asertywny.

Uważa się za konieczne ujednolicenie kryteriów liturgicznych i pastoralnych emanujących z diecezji, wzmocnienie spotkania z osobą Jezusa we wszystkich kaplicach, centrach ewangelizacyjnych i parafiach, aby zrozumieć znaczenie tego, co jest celebrowane w sakramentach, zwłaszcza w Eucharystii, tworzenie bezpiecznych przestrzeni kościelnych przeznaczonych dla dzieci i młodzieży, aby czuły się one integralną częścią Kościoła i jego misji.

Wciąż brakuje dialogu międzypokoleniowego między Kościołem a społeczeństwem na temat rzeczywistości młodych ludzi w sytuacjach m.in. narkomanii, alkoholizmu, prostytucji, rozpadu rodziny, przemocy, chorób psychicznych, niesprawiedliwości, nierówności, wykluczenia, ubóstwa, niewłaściwego postrzegania wartości, nietolerancji religijnej.

POPAYAN:

Wierni i duszpasterze świętowali wiadomość o synodzie, który motywuje do wspólnego kroczenia pośród różnic, zachęcenie Słowem Bożym, modlitwą i klimatem zaufania we wszystkich scenariuszach, z udziałem także młodzieżowych komisji duszpasterskich, dzieci i młodzieży z placówek oświatowych.

Wśród chłopów tej prowincji jest wyraźny niepokój o młodych ludzi, którzy odwrócili się od Kościoła, być może z powodu złego wpływu

media, technologie informacyjno-komunikacyjne, portale społecznościowe, co doprowadziło do utraty ich tożsamości kulturowej.

Istnieje pewien lęk przed słuchaniem młodych ludzi. Ze swej strony proponują bardziej zorganizowaną pracę, dającą im większy udział w Kościele lokalnym i diecezjalnym, promując ustrukturyzowane duszpasterstwo młodzieżowe, z konkretnych programów kształcenia, z nowymi metodami i odpowiednimi językami, ponieważ młodzi ludzie mają wiele do wniesienia, na przykład w radach duszpasterskich i w sprawach gospodarczych.

Wspólnota tubylcza Inga poprosiła o rekolekcje dla swoich młodych ludzi, ponieważ wielu z nich opuszcza te tereny, a kiedy wracają, przyjeżdżają z innymi zwyczajami. Chcą także, aby w czasie świąt Bożego Narodzenia ich dzieci i inne pokolenia mogły otrzymać wskazówki, ponieważ proboszcz nie jest w stanie odwiedzić wszystkich wiosek.

W Ipiales tęsknią za wsparciem Kościoła w ich sytuacji wywłaszczenia ziemi i rekrutacji młodych ludzi.

Wikariat Apostolski Tierradentro mógł zaobserwować, że niektóre dzieci cieszą się doświadczeniem uczestnictwa w życiu Kościoła, są związane z nową ewangelizacją i życiem sakramentalnym, uczęszczają do parafii w towarzystwie rodziców lub krewnych, czy to w celu przygotowania przedsakramentalnego, czy też aby służyć jako ministranci, dzieci misyjne i katechiści.

Marzą o Kościele, który uczy ich modlitwy szczególnie w rodzinie i bycia dobrym, aby lepiej żyć, dziękując Bogu za tak wiele otrzymanych łask, którego postrzegają jako źródło życia, które daje im wszystko. Chcą nauczyć się słuchać Jego Słowa, dzielić się nim z innymi, kochać bliźniego i poznać życie Jezusa.

W tym samym wikariacie przeprowadzono konsultacje z reprezentatywną grupą młodych ludzi, którzy stwierdzili, że czują się wykluczeni lub nie znajdują dogodnej przestrzeni, aby uznać się za aktywną część Kościoła, ponieważ nie mają odpowiednio zorganizowanego duszpasterstwa młodzieżowego, które odpowiadałoby ich potrzebom.

Obecnie uczestniczą tylko w niektórych ewentualnościach, takich jak święta patronalne, Boże Narodzenie, Wielki Tydzień, celebracje eucharystyczne, niektóre grupy młodzieżowe, kilka w Nowej Ewangelizacji i inne w katechezie przedsakramentalnej, choć część z nich nie kontynuuje praktyki życia chrześcijańskiego.

Tęsknią za Kościołem bardziej radosnym i przyjaznym, który wierzy w nich, który ich rozumie, który pomaga im wyrażać miłość Boga poprzez różne działania, który pozwala im rozwijać swoje wartości i zdolności, który daje im pewność, że mogą się zbliżyć, który łączy muzykę z wydarzeniami religijnymi, który bardziej towarzyszy rodzinom, który lepiej motywuje do podążania za powołaniem religijnym, który odprawia bardziej dynamiczne Eucharystie, który promuje spotkania z młodymi ludźmi, który poprawia język księży, aby nie był tak wyniosły, i który zapewnia bardziej przyziemne przepowiadanie i katechezę, ucząc ich stosowania Słowa Bożego w ich własnym życiu, promować spotkania z młodzieżą, poprawiać język księży, aby nie był tak wyniosły i oferować bardziej przyziemne przepowiadanie i katechezę, ucząc stosowania Słowa Bożego do ich aktualnych realiów, na każdym z etapów rozwoju człowieka, biorąc pod uwagę ich osobistą sytuację, problemy, relacje międzyludzkie, życie rodzinne, afekty i lęki.

SANTA FE DE ANTIOQUIA

Proces Konsultacji Synodalnej został przeprowadzony z sukcesem wraz ze wspólnotowym ćwiczeniem rozeznawania, uznając, że Bóg przemawia również przez ubogich, osoby starsze, młodzież z problemami, matki będące głowami gospodarstw domowych i osoby niepełnosprawne.

W diecezji Apartadó, choć dostrzeżono wysiłki na rzecz pomocy młodym, trudno było spotkać się z nimi, wysłuchać ich, zintegrować, towarzyszyć im i uczyć się od nich, sugerując poprawę relacji z tymi bliskimi, aby dotrzeć do tych dalekich, z Kościoła bardziej apostołskiego, ludzkiego i gościnnego, który buduje drogi interwencji, aby towarzyszyć dzieciom, młodzieży i rodzinom w sytuacjach zagrożenia, umacniając się jako instytucja i odzyskując swoją rolę w społeczeństwie.

Podobnie brakuje towarzyszenia tym młodym ludziom, którzy uczestniczyli w procesie powołaniowym i którzy mogą wnieść swój wkład w różne służby i posługi Kościoła.

TUNJA:

Owocem procesu synodalnego jest wspólnotowe rozeznanie w świetle Ducha Świętego i zdolność do konsensusu, która powstała dzięki lekturze konsultacji różnych sektorów, wsłuchaniu się w głosy dzieci, młodzieży, osób starszych, episkopatu, kapłanów, osób zakonnych, świeckich, sektorów społeczeństwa obywatelskiego i instytucji, które troszczą się o dobro innych. Wszyscy uznają, że otrzymali wcześniejszą formację wiary, a teraz chcą iść razem podczas tego *Kairos* zainicjowanego przez Kościół katolicki na całym świecie.

W wypowiedziach wielu respondentów pobrzmiwało echo nieustannej pracy na rzecz promocji i obrony życia oraz towarzyszenia nowym pokoleniom w przygotowaniu do sakramentów, podkreślano wkład Kościoła w rozwój edukacyjny, rolniczy, ekonomiczny i społeczny w różnych regionach kraju, ceniąc wysiłki Ojca Świętego, aby dzieci nie były nadal wykorzystywane przez księży lub aktywnych duszpasterzy.

Młodzi ludzie rozpoznają w Kościele rolę Matki, która towarzyszy, przyjmuje i pociesza swoimi społecznymi działaniami duszpasterskimi w trudnych chwilach, uobecniając się w najbardziej potrzebujących miejscach z pomocą humanitarną dla ubogich, ukazując miłosierne oblicze Boga, i czują się jego ważną częścią, ponieważ papież Franciszek przyznał im szczególną rolę w procesach ewangelizacji, kierując do nich orędzie pełne nadziei i iluzji.

Zauważono jednak, że z jednej strony konieczne jest ponowne wyjście w postawie słuchania, aby odwiedzać i ewangelizować domy miejskie i wiejskie, asertywnie towarzysząc wspólnotom, aby poprzez procesy formacyjne z dziećmi i dorosłymi gromadzić wokół Słowa Bożego więcej dzieci, młodzieży i dorosłych.

na fundamentach teologicznych, biblijnych, antropologicznych i psychologicznych; a z drugiej strony zapewnić większą obecność księży i zakonnic w sektorze edukacji, aby zasiać wartości chrześcijańskie jako gwarancję pokojowego społeczeństwa, ucząc dzieci dialogu, akceptacji różnic, przebaczenia i bycia podmiotami, które przekształcają społeczeństwo, czuwając nad dobrem wspólnym, nawet pośród agresji i strachu.

Władza w Kościele musi być sprawowana z miłością i braterstwem. Konsulta wzywa do wykorzenia klerykalizmu, który wyrządza tyle szkód, a także do poszanowania prawa innych do wyrażania swoich opinii, ustępując miejsca inicjatywom i propozycjom młodych, aby pozwolić im na eksperymentowanie z nowymi strategiami ewangelizacji, które nadadzą jej dynamikę.

SUFFRAGANT:

DIECEZJE GIRARDOT, ZIPAQUIRÁ I FACATATIVÁ, BISKUPSTWO WOJSKOWE I EGZARCHAT MARONICKI:

Wśród "niespodzianek" jest entuzjazm dla synodu, przyjęcie języka "chodzenia razem", wspieranie młodzieży, która miała możliwość wypowiedzenia się bez lęku, wyrażając swój podziw zarówno dla decyzji papieża Franciszka, jak i dla Kościoła, który chce ich słuchać.

Ustalono, że rodzice, którzy są pierwszymi formatorami w wierze, powinni być w służbie powołania dzieci i młodzieży, a liturgia może być dostosowana do nich pod wpływem impulsu ze strony posług powitania, muzyki i komunii, dając im większą rolę.

W diecezjach Facatativá i Zipaquirá przeprowadzono konsultacje z młodymi studentami uniwersytetu, którzy nie są zaangażowani w pracę parafialną.

VILLAVICENCIO:

Doświadczenie synodalne w tej prowincji o wielkiej liczebności, biorąc pod uwagę jej wielokulturowość i wieloetniczność oraz troskę o wspólny dom, który łączy te terytoria misyjne, zostało określone przez kilku jej mieszkańców jako "doświadczenie pełne radości, szczęścia i nadziei". Dzięki temu możliwe było odczytywanie znaków czasu i twórcza praca z grupami ludności, do których należała młodzież, dzieci, rodziny i chłopcy.

Lud Boży uznaje, że należy zadbać o to, aby nowe pokolenia były protagonistami odnowy Kościoła, z ich twórczym i entuzjastycznym udziałem w ewangelizacji rodzin i innych środowisk, motywując je poprzez różne dynamiki, takie jak rekolekcje duchowe, konferencje, filmy, spacerunki ekologiczne itp. przełamując istniejącą przepaść między wiarą, życiem i kulturą, przełamanie przepaści istniejącej między wiarą, życiem i kulturą, dla których niezwykle ważne jest, aby otrzymali spójne świadectwo życia w stylu Jezusa, zarówno od rodziców, jak i od katechetów, seminarzystów, kapłanów, zakonników, nauczycieli i liderów młodzieży, za przykładem papieża Franciszka, z którymi czują się zainspirowani.

Uznano jednak, że niewłaściwe korzystanie z mediów cyfrowych nie tylko depersonalizuje dużą populację dzieci, nastolatków, młodzieży, a nawet dorosłych, ale także promuje ideologie, które starają się unieważnić, zaciemnić lub zniekształcić zasady i wartości chrześcijańskie.

Chociaż kilku młodych ludzi było bardzo apatycznych w stosunku do tego wezwania, to jednak ci nieliczni, którzy uczestniczyli, z krytycznym spojrzeniem i entuzjazmem pytali innych o potrzebę Kościoła bardziej żywego i wiarygodnego, wcielonego w swoją rzeczywistość, który musi kontynuować proces transformacji, z większym podejściem duszpasterskim, wzmacniającym integrację z nowymi pokoleniami regionu.